

2. Ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky vytýkají, že Tribunál v rozporu s právem být vyslechnut a povinností uvést odůvodnění zamítl její argumentaci, podle které by rozhodnutí Komise mělo být zrušeno, protože podíly odpovědnosti ve vnitřním vztahu solidárních dlužníků nebyly stanoveny v souladu s mezitím vydaným rozsudkem Tribunálu ve věcech Siemens Österreich (ze dne 3. března 2011, věci T-122/07 až T-124/07, Sb. rozh. s. II-793). Tato argumentace na podporu žaloby nebyla ani opožděná ani nedostatečná.
3. S ohledem na výši pokuty navrhovatelky ve svém třetím důvodu kasačního opravného prostředku vytýkají, že Tribunál porušil zásadu rovného zacházení tím, že – stejně jako v paralelním případě Gigaset -, vzhledem k pochybením při výpočtu pokuty, zvláště nezohlednění vstupního poplatku a chybnému zohlednění snížení z důvodu shovívavosti u pokuty uložené společnosti SKW, nesnížil pokuty uložené navrhovatelkám.
4. Navrhovatelky vítají, že Tribunál při novém stanovení výše jejich pokut nově stanovil i část pokuty, „kterážto část bude považována za zaplacenou, pokud SKW zaplatí pokutu, která jí byla uložena napadenými rozhodnutími“ (bod 2 první odrážka výroku). Čtvrtým, podpůrným, důvodem kasačního opravného prostředku však navrhovatelky kritizují skutečnost, že Tribunál v rozporu se zásadou právní jistoty, zásadou nulla poena sine lege certa a povinností uvést odůvodnění při novém stanovení výslovně nestanovil, jak vzhledem ke společnosti Arques Industries AG (nyní Gigaset AG („Cigaset“)), tak i navrhovatelkám, dvojí umořovací účinek platby společnosti SKW.
5. V pátém, podpůrném, důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky vytýkají, že Tribunál při novém stanovení pokut v rozporu se zásadami stanovení solidárních pokut (článek 81ES, článek 23 nařízení č. 1/2003)⁽¹⁾, použil snížení z důvodu shovívavosti na část považovanou za zaplacenou v případě platby SKW. Tím Tribunál údajně v neprospěch navrhovatelek, pokud jde o tuto část, zohledňuje shovívavost, ačkoli SKW podle sdělení Komise o shovívavosti nespolupracovala.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy; Úř. věst L 1, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Francie) dne 4. dubna 2014 – Société Neptune Distribution v. Ministère de l'Économie et des Finances

(Věc C-157/14)

(2014/C 184/20)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Société Neptune Distribution

Žalovaný: Ministère de l'Économie et des Finances

Předběžné otázky

- 1) Je základem pro výpočet „množství soli rovnocenného“ množství sodíku obsaženého v potravině ve smyslu přílohy k nařízení (ES) č. 1924/2006⁽¹⁾ pouze množství sodíku, které ve spojení s chloridovými ionty vytváří chlorid sodný neboli jedlou sůl, nebo je jím celkové množství sodíku obsažené v potravině ve všech jeho formách?

- 2) Platí-li druhá možnost, jsou ustanovení čl. 2 odst. 1 směrnice 2000/13/ES a čl. 9 odst. 1 a 2 směrnice 2009/54/ES⁽²⁾ ve spojení s přílohou III této směrnice, vykládaná s ohledem na vztah rovnocennosti mezi sodíkem a solí stanovený v příloze nařízení (ES) č. 1924/2006, tím, že zakazují distributorovi minerální vody uvádět na etiketách a v reklamních sděleních jakýkoli údaj týkající se nízkého obsahu soli, který by se mohl vztahovat k jeho produktu, jenž má jinak vysoký obsah hydrogenuhličitanu sodného, jelikož by takový údaj mohl uvést kupujícího v omyl ohledně celkového obsahu sodíku ve vodě, v rozporu s čl. 6 odst. 1 prvním pododstavcem Smlouvy o Evropské unii vykládaným ve spojení s čl. 11 odst. 1 (svoboda projevu a informací) a článkem 16 (svoboda podnikání) Listiny základních práv Evropské unie, jakož i s článkem 10 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod?

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin (Úř. věst. L 404, s. 9).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/54/ES ze dne 18. června 2009 o využívání a prodeji přírodních minerálních vod (Úř. věst. L 164, s. 45).

Žaloba podaná dne 4. dubna 2014 – Evropská komise v. Belgické království

(Věc C-163/14)

(2014/C 184/21)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: F. Clotuche-Duvieusart a I. Martínez del Peral, zmocněnci)

Žalované: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Belgické království tím, že nepřiznalo orgánům a institucím Evropské unie osvobození stanovené čl. 3 druhým pododstavcem Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie, pokud jde o příspěvky stanovené článkem 26 Ordonnance relative à l'organisation du marché de l'électricité en Région de Bruxelles-Capitale (usnesení o organizaci trhu s elektřinou v regionu Brusel-hlavní město), jakož i článkem 20 Ordonnance relative à l'organisation du marché du gaz en Région de Bruxelles-Capitale (usnesení o organizaci trhu se zemním plynem v regionu Brusel-hlavní město), v pozměněném znění, a tím, že brání vrácení uvedených příspěvků vybraných uvedeným regionem, nesplnilo povinnosti, které mu přísluší podle čl. 3 druhého pododstavce Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie,
- uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Usnesení ze dne 19. července 2001 o organizaci trhu s elektřinou v regionu Brusel-hlavní město a ze dne 1. dubna 2004 o organizaci trhu se zemním plynem v regionu Brusel-hlavní město, v pozměněném znění, stanovují povinnost dodavatelů elektřiny a plynu vybírat poplatky ve prospěch regionu Brusel-hlavní město. Tyto regionální poplatky jsou dále vyúčtovávány konečným spotřebitelům, a tedy i unijním orgánům, při dodávkách elektřiny a plynu v závislosti na proudové hodnotě hlavního jističe konečného spotřebitele (u elektřiny) nebo kapacitě přistavené konečnému spotřebiteli (u plynu).

Komise má za to, že tyto regionální poplatky musí být považovány za nepřímé daně vybírané belgickými orgány za významné nákupy orgánů pro jejich úřední potřebu, které jsou složkou cen elektřiny a plynu, které jim jsou účtovány. Komise zdůrazňuje, že pro určení nepřímé daně není nezbytné, aby povinnost přenesení povinnosti na konečného zákazníka byla právními předpisy výslovně stanovena a že je zásadní, aby se jednalo o daň vybíranou v souvislosti s náklady nebo spotřebou. V důsledku toho má za to, že Belgický stát je podle čl. 3 druhého pododstavce Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie povinen tyto nepřímé daně nebo poplatky při prodeji unijním orgánům vrátit.